

Андрија Милошевић

КИШНИ ГЛИСТАЦ

Илустровао
Немања Ристић

mala laguna

КИШНИ ГЛИСТАЦ

Ишô једном кишни глистац
да истера он на чистац
једну чудну заврзламу
у дубоку шумску таму.
Ту у старом делу шуме
језиво је, мили куме,
јер баш тамо ко је пошô
никад више није дошô.

Тамо има, кажу мрави,
и рептила – и то прави':
зуби су им као кукe,
а канџе им место руке.
Да не причам шта сам сазнô:
и духова има базно,
они туне јоште живе,
вештице се њима диве.

Стари део шуме ове
обилазе само сове,
јер имају супервид
и ничег их није стид.

А наш глистац, поштен момак,
легао је на свој стомак,
па он пузи, себе теши
да ће страха да се реши.

Паде ноћ, дан је прошо
викну неко: „Куд си пошо?“
Укочи се глистац намах,
кроз таму је чуо замах,
фијукну му поред главе
нека бодља боје страве.

